

vística catalana per tal d'intercanviar experiències i avançar en el coneixement d'aquesta disciplina, que malda per renovar-se i posar-se al dia. En aquesta ocasió, el tema s'ha centrat en una qüestió tan fonamental com és la problemàtica de la preservació i la conservació de la documentació, en tota la seva globalitat i dimensió: tant des del punt de vista del document en si mateix com dels edificis d'arxiu destinats a la seva conservació (d'aquí el títol de les Jornades: «Del continent al document, estratègies per a una política de preservació i conservació»). Les sessions de treball s'estructuraren en quatre ponències, encarregades a professionals d'àmbits diferents però amb interessos comuns (dos arxiviers, dos arquitectes, una restauradora). Així, l'arxiver Christopher Kitching aportà interessants dades sobre l'experiència britànica pel que fa a la normativa d'edificis d'arxiu; els arquitectes Josep Benedito i Santi Orteu pogueren exposar la seva experiència en aquests tipus d'edificis a partir dels projectes arquitectònics elaborats per a l'Arxiu Nacional de Catalunya i per a l'Arxiu Històric Provin-

cial de Lleida, i la restauradora Carme Bello, per la seva part, va fer un exhaustiu recordatori de tot allò que cal saber i tenir present en els arxius per tal de garantir una correcta conservació de la documentació.

La problemàtica que planteja la conservació dels arxius digitals, ja ben present avui entre els arxiviers, va ser l'objecte de la ponència de Kevin Ashley, de la Universitat de Londres.

A part de les ponències i de l'exposició d'experiències, també tingué lloc una animada

taula rodona sota el títol «Arquitectes i arxiviers, qui té la paraula?», en la qual es posà de manifest l'evident necessitat de col·laboració que hi ha d'haver entre arquitectes, arxiviers i tècnics restauradors a l'hora de projectar un edifici

d'arxiu. Una novetat respecte a edicions anteriors fou el contrapunt en clau d'humor que el grup teatral gironí La Troca posà a les sessions científiques amb l'escaenificació d'una sèrie de situacions relacionades amb la temàtica de les

Alberto Sartoris i Girona

Fa cinquanta anys, quan tot just m'estrenava com a periodista, vaig entrevistar l'arquitecte i urbanista italià Alberto Sartoris durant una de les seves visites a Girona. Asseguts a casa de Lluís Sibils i Anna Ensesa, vam fer un periple imaginari per la ciutat, que ell coneixia des de feia cinc anys. Al barri vell, Sartoris suggeria llavors «una assenyada urbanització de les muralles» i la restitució de Sant Domènec «a la seva original harmonia». A la Catedral, tan admirada per «la perfecció i la simplicitat» del seu conjunt, anotava: «l'orgue anul·la en gran part l'amplitud i la funció de la nau». Sobre l'Onyar, quan encara no hi havia la plataforma, deia: «de cap manera s'ha de cobrir el llit del riu, perquè s'eliminarà el caràcter fluvial de la ciutat». Sobre l'eixample, va fer un agut i lapidari joc de paraules: «La Girona antiga continua essent la veritable Girona moderna».

Ara l'Arxiu Històric de la demarcació gironina del Col·legi Oficial d'Arquitectes ha resseguit a través d'una exposició i d'un catàleg les estades de Sartoris a la ciutat, l'amistat que va mantenir amb els arquitectes Lluís Sibils, Joaquim M. Masramon i Joan M. de Ribot i les influències subtils d'aquest contacte en les obres arquitectòniques dels tres gironins, units per uns lligams impalpables de relació professional i humana. El caràcter d'aquesta relació s'endevinava, a l'exposició, a través de les mostres de correspondència exhibides i d'altres documents valuosos, com el llibre de visites d'Anna Ensesa en el qual Sartoris, en un text autògraf i inèdit, enllaçava l'elogi de la ciutat amb el de la seva amfitriona.

D'aquesta manera expressava la doble experiència que havia viscut aquí: la fascinació d'una «ville de magnificences inconnues» i la complicitat d'unes persones sensibles que havien esdevingut els seus amics, tan disposats a intercanviar idees com a compartir sentiments.